

PREDGOVOR

MEĐU NAMA

Kad sam bila mala, volela sam da rizikujem. Ljuljala sam se iznad potoka u divljini Netbuša, u državi Tenesi, gde sam odrasla, i ni na trenutak nisam razmišljala o tome šta bi mi se dogodilo ako upadnem u močvarnu vodu. Igrala sam se sa životinjama – konjima, mulama, čak i sa zmijama. Danas ih se plašim, ali kad sam bila dete nisam. Nisam se plašila ničega. Jednog dana, dok sam se igrala u šumi, pronašla sam malu zelenu zmiju i pomislila: *Otkud li se ona stvorila?* Bila sam sigurna da je to beba koja je nekako izgubila mamu. Zato sam je podigla štapom i pošla da tražim gnezdo. I naravno, kad sam ga pronašla, u njemu sam zatekla veliku, ružnu zmiju, spremnu da napadne i odbrani mlade. Istog trena instinkti su preuzeli kontrolu, ne iz straha, nego radi samoodržanja. Skočila sam i potrčala najbrže što sam mogla, kikice su mi se rasplele a pojas mi spao s haljine, i trčala sam sve dok nisam stigla na sigurno. Suština je u tome da sam *znala kada od zmija treba bežati.*

U mom životu je bilo mnogo onih situacija za koje biste mogli da me upitate: „Kako si se *iz toga* izvukla?” Radila sam opasne stvari, i meni su radili opasne stvari, ali u minut do dvanaest nešto bi mi uvek reklo kad treba da bežim, kako da preživim. I šta god da mi se desi, uvek sam uspevala da se izvučem. Rešila sam, pa, možda bi trebalo da živim. Možda sam ovde s razlogom. A možda je taj razlog upravo to da sa vama podelim svoju priču.

Vi možda mislite: „Tina, mi *znamo* tvoju priču. Znamo sve o tebi i Ajku i o paklu koji si pored njega proživela. Znamo da si se izvukla iz te užasne veze, i da si istrajala”. Ali evo nečega što će vas možda iznenaditi. U ovom trenutku svog života, daleko sam više vremena provela *bez* Ajka nego sa njim. Tačnije, četrdeset dve godine. To je ceo jedan život, ispunjen avanturama, postignućima i ljubavlju o kakvoj nisam mogla ni da sanjam. Ali sve to ima i svoju tamnu stranu. U poslednjih nekoliko godina suočila sam se sa životnim izazovima koje nikada nisam očekivala. Dozvolite mi da vam ispričam svoju priču.

1

“THE BEST”

“Give me a lifetime
of promises and a
world of dreams

Speak the
language of love
like you know
what it means”

Tina, hoćeš li da se udaš za mene?” Tako me je prvi put zaprosio Ervin Bah, moja ljubav na prvi pogled, čovek mog života koji mi je pomutio pamet čim sam ga ugledala. Ta je fraza bila pomalo otrcana – on je Nemač, i engleski mu nije maternji jezik – ali mi se dopala. Verovatno se pomalo iznenadio kad sam mu rekla: „Nemam odgovor na to”. Zнала sam samo da odgovor nije „da”, ali nije ni „ne”. Bilo je to 1989, i mi smo bili zajedno tri godine. Uskoro sam punila pedeset, a Ervin, kome je bilo trideset tri, mislio je da bih ja od njega želela da se veže. Bilo je velikodušno od njega da to ponudi, ali meni se našа veza sviđala onakva kakva je bila. Osim toga, nisam bila sigurna šta mislim o braku. Brak može da promeni stvari, i to po mom iskustvu ne uvek nabolje.

Dvadeset tri godine kasnije (toliko o posvećenosti i vezivanju), Ervin me je ponovo zaprosio. Ovoga puta odabrao je savršen trenutak. Zajedno sa desetak bliskih prijatelja krstarili smo Mediteranom na jahti našeg prijatelja Serđa, *Ledi Marina*. Danas kad se toga prisetim, trebalo je da mi bude očigledno da će se dogoditi nešto važno. Bili smo na nekom veoma lepom mestu, ali Ervinu to nije bilo dovoljno romantično. Kasnije sam saznala da se obratio Serđu, koji je predložio da otplovimo do grčkog ostrva Skorprios. „Ervine, to je najbolje mesto koje znam za tako romantičan trenutak”, tvrdio mu je Serđo.

Te večeri, kad je jahta promenila smer i pojurila preko vode ka novom određištu, pitala sam: „Dušo, kuda ćemo?” Ervin je odgovorio nešto neodređeno i pretvarao se da ne zna, što je odmah trebalo da mi bude sumnjivo jer Ervin *uvek* sve zna. Idućeg jutra probudila sam se uz prizor prelepog Skorpriosa, bivšeg utočišta Onazisovih, sa obrisom čuvene Džekine kućice za kupanje s plavim vratima na obali.

Proveli smo dan lenstvjući na brodu – uvek sam pronalazila neku senku da zaštitim kožu, dok su svi ostali uživali na suncu – a onda smo se razišli da se spremimo za večeru. Kad smo se našli s prijateljima da odemo na koktele, svi su muškarcu bili obučeni u belo. „To je baš lepo”, pomislila sam. „Baš su zgodni ovako u belim farmerkama i košuljama.” Sve su dame takođe obukle svoje najlepše letnje haljine. Ja sam na sebi imala crnu lanenu haljinu, laganu i elegantnu. Uživali smo – odlično društvo, nežni povetarac, veče obasjano mesečinom. A onda, posle večere, atmosfera se promenila: iznenada se u vazduhu osetilo nekakvo iščekivanje, čak i uzbuđenje. Šta li se dešava, pitala sam se.

Primitila sam da svi gledaju u Ervina, koji mi je prišao i kleknuo na jedno koleno. U ispruženoj ruci držao je malenu kutiju – gest za sva vremena. „Već sam ti jednom postavio ovo pitanje. Sad ću ti ga postaviti ponovo. Tina, hoćeš li da se udaš za mene?” Ovoga puta rekao je to na savršenom engleskom jeziku. Muškarcu su brisali oči – nisam mogla da poverujem da plaču – a žene su povikale „Juuuu-huu” kad sam mu glasno odgovorila: „Da!”. U tom trenutku, rekla sam „da” Ervinu, i ljubavi, vezivanju koje za mene nije bilo lako. Mislim, bilo mi je sedamdeset tri, i upravo sam se spremala da prvi put u životu budem nevesta. Tako je, *prvi* put. Zovem se Tina Tarner, i bila sam udata za Ajka Tarnera, ali nikada nisam bila nevesta.

Dozvolite da vam ispričam o svom venčanju sa Ajkom, ako se to uopšte može nazvati venčanjem. Ja nisam bila jedna od onih devojkica koje maštaju o tome kako će kad porastu imati veliku svadbu. Naravno, zamišljala sam da ću se jednog dana udati, ali mi u Netbušu nismo znali ništa o otmenim venčanjima – barem ne onima na kojima mlada nosi belo i veo i sve ostale ukrase. Ne pamtim nijednu takvu ceremoniju jer su se svi moji stričevi, ujaci i tetke poženi i poudavali pre nego što sam se rodila (ili se nikada nisu ni venčali).

Kad me je Ajk zaprosio, u tome nije bilo ničeg romantičnog. Pokušavao je da se pregovorima izvuče iz komplikovane situacije sa jednom od svojih bivših žena, koja je čula da imamo ploču koja se dobro prodaje i htela je da mu izvuče neki novac. Ajk se toliko puta ženio da sam prestala da brojim – a svim tim ženama

treba dodati i bezbroj devojaka koje su dolazile i odlazile sumanutom brzinom. Ajk je spavao – ili je barem pokušao da spava – sa svakom ženom oko nas, udatom, neudatom, nije mu bilo važno. Ne mogu da se setim zašto je venčanje sa mnom moglo da reši taj konkretan finansijski problem, ali u Ajkovojoj glavi to je bio pravi potez. Iz vedra neba rekao je: „Hoćeš li da se udaš za mene?” Tek tako – grubo, šturo, bez ikakvih lepih reči. Tako je Ajk sve radio.

Nisam htela to da uradim, i tek sam danas, kad se svega setim, svesna toga *koliko* to nisam želela to da uradim. Do tog trenutka već sam bila videla i na svojoj koži osetila Ajka u najgorem izdanju. Ali naši su životi bili toliko komplikovani – zajedno smo imali da podižemo četvoro dece (Ronija, našeg zajedničkog sina; Krega, mog sina iz prethodne veze; Ajka Juniora i Majkla, Ajkove dečake iz braka s njegovom prethodnom ženom, Lorejn), kao i zajedničku karijeru – tako da nisam imala mnogo izbora.

Mislila sam, ako ćemo se već venčati, trebalo bi barem da izgledam kao mlada. Obukla sam najbolju haljinu koju sam imala i stavila otmeni smeđi šešir sa širokim obodom. Zašto šešir? Mislila sam da tako treba. Nisam htela da izgledam seksi, kao na sceni ili u klubu, i mislila sam da bih sa šeširom izgledala ozbiljnije i primerenije toj prilici. Kažem vam, kad su u pitanju društvene stvari (i ponašanje), nisam imala nikoga ko bi me tome naučio. Morala sam da se oslonim na sopstvene instinkte. Zbog Ajka nisam imala prijatelje, i kuda god da odemo uvek sam posmatrala druge ljude – na aerodromima, u svakom novom gradu, posebno kad sam nastupala u Evropi – gledala sam i učila. Čitala sam i modne časopise kao što su *Vog*, *Bazar* i *Vimens ver deylli*, neprestano radeći na sebi. Tako sam naučila kako da se obučem, kako da se našminkam, i kako da razvijem sopstveni osećaj za stil.

Na dan venčanja koje nije izgledalo kao venčanje, obukla sam se i sela na zadnje sedište sa Ajkom. Djuk, koji je obično vozio naš autobus, seo je za volan, spreman da nas preveze preko granice u Meksiko. Djuk i njegova žena, Berdi, koja se brinula o deci dok smo na turneji, bili su deo moje proširene porodice, i bilo mi je drago što on ide s nama.

Ajk je uvek nešto muvao. Sigurno je shvatio da je Tihuana bilo najbolje mesto

za ceremoniju na brzaka, da će tamo naći nekoga ko će nas venčati bez dozvole ili analize krvi. To verovatno čak i nije bilo po zakonu. Ali nije bilo svrhe ispitivati njegove motive. Samo bi se naljutio, a to bi moglo da dovede do batina. Definitivno nisam želela da se udam s masnicom na oku.

Tihuana je u ono vreme bila oronula i na lošem glasu. Prešavši granicu, vozili smo se prašnjavim drumom – Bože, kako je samo bilo prašnjavo – i pronašli meksičku verziju matičara. U malenoj, štrokavoj kancelariji, čovek mi je preko astala pružio neki papir da ga potpišem, i to je bilo to. Možda nisam imala mnogo iskustva sa venčanjima, ali znala sam da bi ovakva prilika trebalo da bude ispunjena radošću i uzbuđenjem. Toga na ovom venčanju uopšte nije bilo. Niko nije rekao: „Možete poljubiti mladu”. Nije bilo zdravica. Nije bilo čestitki. Niko nije ni pomenuo: „Srećno do kraja života”.

Koliko god da je samo venčanje bilo loše, ono što je usledilo bilo je još gore. Kad je već bio na ozloglašenom mestu poput Tihuane, Ajk je želeo da se zabavi, i to na *svoj* način. Pogodite kuda smo otišli? U kupleraj. Na moju prvu bračnu noć! Nikada nikome nisam ispričala ovu priču jer me je bilo previše sramota. Ljudi ne mogu ni da zamisle kakav je on čovek bio – čovek koji svoju tek venčanu ženu vodi na pornografski seks šou, pravo sa venčanja. Sedela sam na tom štrokavom mestu, krajičkom oka gledala Ajka i pitala se: *Da li mu se ovo stvarno sviđa? Kako je to moguće?* Sve je bilo tako ružno. Muškarac na sceni bio je neprivlačan i reklo bi se impotentan, a devojka... pa, recimo da je predstava bila pre ginekološka nego erotska. Cele večeri sam bila očajna, na ivici suza, ali nisam imala kud. Nismo mogli da pođemo dok Ajk ne bude spreman, a on se dobro zabavljao.

To mi je iskustvo bilo toliko neprijatno da sam ga potisnula – jednostavno sam ga precrtala. Kad smo se vratili u Los Anđeles, već sam smislila sasvim drugačiji scenario – fantaziju o romantičnom bekstvu. Već idućeg dana, hvalila sam se ljudima: „Pogodite šta se dogodilo? Oh, Ajk me je odveo u Tihuanu. Juče smo se venčali!” Ubedila sam sebe da sam srećna, i neko kratko vreme zaista sam i *bila* srećna, jer je pomisao da sam udata meni zaista nešto značila. Za Ajka, to je bio samo još jedan poslovni ugovor – ništa se nije promenilo.

Pa, ako je to venčanje bilo noćna mora, dan kad sam postala gospođa Ervina Baha trebalo je da bude kao san. Ne, nego kao bajka, s princezom, princom i zamkom! *Našim* zamkom – dvorcem Algonkvin, nadomak Ciriha u Švajcarskoj, gde smo živeli petnaest godina. Ovoga puta, odlučila sam da svaki detalj smislim sama. Nijedan organizator venčanja ne bi mogao da ostvari ono što je u mojoj glavi. Možda je bilo sumanuto što sam svu tu odgovornost preuzela na sebe, ali bila sam rešena da svoju fantaziju ostvarim u javi, i to na svoj način.

Ja volim da završavam stvari. Pre svega, pozvala sam svog prijatelja Džefa Litama, čuvenog dizajnera cvetnih buketa s kojim sam godinama sarađivala, i zamolila ga da okolinu zamka pretvori u vrt pod senikom.

Najvažnija stvar na svetu, venčаница, već mi je visila u ormaru. Odlučila sam da ne želim da nosim belo, jer to nije bio samo moj dan. Mlade u velikim belim venčanicama privuku svu pažnju, i niko ne primeti mladoženju. Nisam želela da zasenim Ervina. Ovo je bilo venčanje dvoje ljudi. Decenijama sam nosila odeću Đorđa Armanija, i videla sam tu fenomenalnu haljinu, neodoljivi model od zelenog tafta, crnog, svilenkastog tila i sa *svarovski* kristalima, na jednoj njegovoj reviji u Pekingu. Kad sam je probala, osetila sam se kao prava Pepeljuga. U stvari, toliko mi se dopala da sam morala da je imam, „sve i da je nikad ne obučem”, rekla sam sebi. Ali u dubini duše znala sam da je toj haljini suđeno da bude moja venčаница. Kao i većina žena, ja nemam savršeno telo – kratak vrat i torzo, krupne grudi, i da kažemo „zrele” nadlaktice – ali kad su čarobnjaci u „Armaniju” završili sa izmenama, haljina je bila savršena. Dodala sam prozirne crne čarape i crni veo, tanan kao paučina, i Ervin je moj izgled (i mene) proglasio za umetničko delo.

Da li mlada mora da ima deveruše, pitala sam se. Bila je to još jedna stvar na kojoj sam bila spremna da raskinem s tradicijom. Iako imam nekoliko bliskih prijateljica, nisam želela da na dan svog venčanja budem okružena ženama. Nekako me je sama ta pomisao vraćala u prošlost, Ajku i svim onim ženama koje su uvek bile oko nas, njegovim devojkama i avanturama za jednu noć. Onda sam dobila sjajnu ideju. Deca naših prijatelja bila su sveža i lepa kao cveće Džefa Litama, zašto nam onda ona ne bi bila svadbena svita? Pozvala sam četiri predivne devojčice

i jednog slatkog dečaka da nam se pridruže na naš veliki dan, i ugovorila sam nam susret kod Đorđa Armanija. Želela sam da moje devojčice sa cvećem imaju haljinice prelepe poput moje, ali u drugoj boji. Armani je dizajnirao haljinu dostojnu male princeze, u divnoj nijansi lila i ružičaste.

Ervin je zamolio svog brata, Jirgena Baha, da mu bude kum, a ja sam za kumu odabrala jednu od osoba koje su bile uz mene tokom celog mog života, Rondu Grem. Kad sam je upoznala, 1964, bila je mlada obožavateljka Ajka i Tine – devojka iz Kalifornije koja je volela muziku. Bila je uz mene na toliko načina – kao prijateljica, osoba od poverenja, asistentkinja, menadžer na turnejama – gotovo pedeset godina, i pružale smo podršku jedna drugoj u najrazličitijim situacijama. Ronda je bila moja veza sa prošlošću, dok su deca predstavljala budućnost. Nešto staro, nešto novo, pomislila sam.

Ervin i ja smo pažljivo sastavili spisak gostiju, i pozvali porodicu i najbližije prijatelje. Praktičan kao i uvek, upozorio me je da ćemo, uz zvanice iz sveta slavnih, kao što su Opra ili moj stari prijatelj, pevač Brajan Adams, morati da angažujemo obezbeđenje, jer će venčanje privući mnogo pažnje. To je značilo da sam tog dana morala da se odrekнем svog voljenog pogleda na Ciriško jezero, jer smo morali da podignemo visoku crvenu ogradu kako bismo zaštitili svoje imanje sa vode. Ako bismo mi mogli da gledamo napolje, mogli bi i paparaci unutra, a mi smo želeli privatnost.

Džef Litam je prevazišao samog sebe. Više od sto hiljada ruža u raznim nijansama crvene, ružičaste, narandžaste, žute i bele boje, dovezeno je iz Holandije u hladnjačama. Nikad u životu nisam videla tako lepo cveće, i vazduh je ispunjavao najsladši miris. Pravljenje buketa trajalo je danima. Džefovi ljudi radili su svud po imanju, čak i na drveću. Ludilo sa svih strana. U kući se nije moglo živeti od svega što se dešavalo. Zato smo se Ervin i ja preselili u apartman hotela „Dolder grand” u Cirihi, a ja sam svakog dana odlazila da proverim kako napreduju radovi. Došlo je dotle da bih osetila umor i kad samo *pomislim* na venčanje, toliko da sam maštala o tome da samo uskočimo u auto i pobeegnemo u Italiju na rani medeni mesec.

Mislim da sve mlade i mladoženje prolaze kroz nesporazume i svade pred venčanje. Erving i ja smo se svadali oko vremena. „*Shatzi*”, rekao bi mi, koristeći nemačku reč za „dušo”, „šta ako padne kiša? Moramo da imamo plan B”. Ali ja nisam imala nameru da budem praktična. „Ne”, rekla sam. „Nema plana B. Vrt je previše lep. Ne dolazi u obzir da ga pokrijem šatorom.” Pogledali smo u *Farmerski almanah* i odabrali dan sa kojim, čini se, zvezde, mesec i svemir nisu imali nikakav problem. Ali čak ni to Ervinu nije bilo dovoljno dobro. Tokom priprema, ušla sam u vrt i videla da je neko prokrijumčario šipke za šatore, da se nađu za slučaj da padne kiša. „Ondesite ih”, insistirala sam. „Ne želim šator. Neće padati kiša!”

Sledeća prepreka: dok sam sedela i divila se cveću i stolovima – dvadeset antičkih staklenih stubova sa porcelanom i mojom ličnom kolekcijom kristala – prošli su radnici s velikim suncobranima i počeli da ih postavljaju. Nameštali su ih tako da blokiraju dronove, objasnili su mi. Dronove? Na mom venčanju? To je definitivno problem za dvadeset prvi vek! Ustala sam i izjavila: „Ja odustajem od ovog venčanja. Idem iz ovih stopa”. Otišla sam i nisam se vraćala sve dok nisu sklonili one ružne suncobrane. Nisam nikome htela da dozvolim da mi uništi dekoraciju. Pa čak ni dronovima.

Baš kao što sam i predvidela, 21. jula 2013. nije padala kiša. Ali vreme je imalo gadan smisao za humor i poprilično nam se narugalo, jer ispostavilo se da je to bio najtopliji dan u godini – vrućina je bila rekordna. Svakom gostu smo dali po papirnu lepezu, za slučaj da vrućina postane previše nepodnošljiva. Uvek sam mislila da je lepše imati svoju lepezu nego mahati jelovnikom, ili ma čime drugim što ti se nađe pri ruci, ne bi li stvorio dašak vetra.

Ervin i ja smo nameravali da se spremimo u hotelu, ali smo u poslednjem trenutku rešili da spakujemo odeću za venčanje i da se spremimo kod kuće. Drago mi je što smo tako učinili, jer je sa ostalim zvanicama – posebno sa decom – sve to bilo mnogo svečanije. Pomogla sam im da dovrše frizure i nameste haljinice – stvarno sam u svemu morala da učestvujem – i svakoj od devojčica dala malenu *kartije* narukvicu za uspomenu na ovaj događaj. Onda smo ih poslali u obližnju gostinjsku kuću da sačekaju da krene svadbena povorka. „Kočija” koja će nositi

našeg malog princa i princezice do mesta na kome će svečano ući u povorku bio je veoma neobičan *rols-rojs*. Prednji deo automobila bio je klasičan, ali je zadnji deo prepravljen u kamionet na kome su mogla da sede sva deca. Kola smo prekrili vencima cveća.

U nekom trenutku shvatila sam da neću moći ništa da vidim sve dok ceremonija ne bude počela. Rekla sam Ervinu: „Znaš šta, dragi? Žao mi je što ću propustiti prvi deo venčanja, i što ću ga videti tek kasnije, na fotografijama”. Razmislili smo o tome i pronašli rešenje kako da ništa ne propustim. Preko četrdeset godina sam budista, i imam divnu sobu za molitvu na drugom spratu kuće, u koju svakog dana odlazim da se molim pred svojim *bucutanom*. Prostorija je zastakljena i gleda na prednju stranu kuće. Našla sam savršeno mesto, mirno sela i posmatrala. Mnogi me zamišljaju kao da sam stalno u pokretu: plešem na sceni, hodam niz stepenice, možda čak i visim sa Ajfelove kule. Ali život me je naučio da se najznačajniji i najnezaboravniji trenuci dešavaju kada se odmaram, sedim, meditiram, razmišljam. Vireći kroz prozor, posmatrajući naše goste kako pristižu, imala sam priliku da shvatim koliko su mi svi oni zaista važni, i koliko sam srećna što su sa nama na naš svečani dan.

Usput sam, moram da kažem, imala prilike i da vidim kako su svi divno izgledali! Na pozivnici smo naveli i pravila oblačenja – žene su morale da budu u belom, a muškarci da nose crne kravate. Priznajem, *jeste* neobično tražiti ženama da se obuku u belo za svadbu, ali imala sam svoje razloge. Dizajnerka u meni nije želela da se nasumične boje sukobljavaju s našim pažljivo uklopljenim dekorom. Znala sam i da će svi izgledati glamurozno u klasičnoj crno-beloj kombinaciji... i bilo je tako! Belo je izgledalo predivno među zelenilom i cvećem; bilo je tako živopisno. Kasnije, nekoliko dama mi je reklo nešto u stilu: „Tina, bilo mi je strašno teško da pronađem haljinu, ali bila si u pravu”.

Uživala sam posmatrajući reakcije gostiju kada bi kročili u čarobno okruženje koje smo za njih stvorili: pročelje kuće bilo je zastrto ogromnim cvetnim vencima, čitav vrt bio je kao iz mašte. Želela sam efekat Rajskog vrta, sa cvećem i zelenilom u slapovima na sve strane, i sve je ispalo tačno onako kako sam i zamišljala.

Džef Litam je čak podigao i ogromnu živicu od 140.000 jarkocrvenih ruža, što sam videla kao omaž crvenim usnama koje su moj zaštitni znak. Čim sam je vide-la, rekla sam: „To sam ja!”.

Ja sam rokenrol – *Tina Turner* je rokenrol – i ne mogu da zamislim svoj nastup na bilo koji drugi način. Ali, postoji i ona druga strana, ona Tina koja nosi bale-tanke i bisere, koja veruje u eleganciju: na dan svog venčanja, želela sam da moj vrt, moja kuća, moje zvanice – i ja – budemo najbolji što možemo biti. Kada sam ugledala svoje prijatelje kako šetaju po imanju pijuckajući šampanjac, imala sam osećaj kao da gledam prizor iz *Velikog Getsbija*.

U nekom trenutku, morala sam da se oprostim od tog pogleda i da obučem svoju haljinu. U određeno vreme, deca, taj dragoceni tovar, stigla su svečano oki-ćenim vozilom. Nasmejani očevi su im pomogli da siđu i postrojili ih za svadbeni marš. Bio je to najlepši prizor na svetu – bili su toliko uzbuđeni. Starije devojčice lebdele su niz stazu, kao da plešu. Ona najmlađa, anđelak dugih plavih uvojaka, jedva da je znala kako da baca latice ruže iz svoje korpice. Naš naočiti paž bio je sladak i stidljiv. Bio je tako ozbiljan da je svakom izmamio osmeh na lice. Ta su dečica ukrala srce svim zvanicama.

Ervin, koji je zaljubljenik u kola i zna sve o njima, odabrao je da uđemo mojim crnim *rols-rojs* kabrioletom. Bio je za volanom, kao i obično, dok sam ja sedela pored njega, nimalo nervozna, samo srećna. Kao što se moglo očekivati, veoma smo pažljivo odabrali muziku za naše venčanje. Ako poslušate tekst pesme *My Way* Frenka Sinatre, njene reči savršeno opisuju moj život. „*The record shows I took the blows/ And did it my way.*”¹ Tu smo morali da čujemo! Pesa-ma je došla do svog dramatičnog vrhunca kad smo stigli, i to je bio veoma uzbudljiv trenutak za nas i naše najdraže.

Prišli smo do oltara uz muziku našeg prijatelja Brajana Adamsa, koji nam je na gitari odsvirao svoju romantičnu baladu „*All for Love*”. Ta pesma u sebi sadrži svu lepotu i moć obećanja ukomponovanog u melodiju. Bračni zavet. „*Let’s make*

¹ „U zapisniku stoji da sam primao udarce/ ali sve sam uradio na svoj način”. (Prim. prev.)

it all for one and all for love”,² pevao je Brajan, i ja sam morala da otpevam nekoliko stihova s njim. Kako sam mogla da odolim?

Ceremonija je bila tradicionalna, s nekoliko „Tininih detalja”. Pozadina iza oltara bila je zid belih, žutih, narandžastih i ružičastih ruža u predivnom dizajnu koji je predstavljao drvo života, simbol mudrosti, kreativnosti i besmrtnosti. Najdraži prijatelji rekli su nekoliko reči o nama kao paru. Nekoliko nedelja ranije, 4. jula, Ervin i ja smo razmenili burme od ružičastog zlata (sa ugraviranim slovima T i E) na građanskom venčanju u Cirihi, tako da smo tehnički već bili u braku. Ali bilo je drugačije biti okružen svedocima punim ljubavi i poleta, koji nisu skidali osmeh sa lica. Bili su toliko veseli i ushićeni. Gledali su nas kao da smo središte svemira, i to mi se sviđalo! Uz reči: „Možete da se zagrlite i poljubite uz Božiji blagoslov”, postali smo par u svakom smislu te reči, par u *bračnoj vezi*.

Posle ceremonije, dok su nam svi u horu čestitali, okupili smo se na stepeništu da se slikamo. Tu sam počela da se osećam pomalo čudno. *Mora da je od vrućine*, pomislila sam, ili zbog haljine, koja mi je iz časa u čas postajala sve teža. Pokušala sam da ne razmišljam o neprijatnosti sve dok me nije savladala, a onda sam pustila Rondu da me uvede u kuću. Sedela sam u trpezariji oko pola sata, pokušavajući da se saberem i moleći se da taj osećaj prođe. Nisam želela da propustim ni minut svog venčanja, a sad sam sedela na stolici i pitala se kad će mi biti dovoljno dobro da se pridružim slavlju u svoju čast. Konačno sam na čistu snagu volje uspela da ustanem i izađem napolje. Nisam htela da razmišljam o tome, pa sam samo potisnula ovu zabrinjavajuću epizodu i usredsredila se na to da uživam na svom venčanju.

Volim ljutu i egzotičnu hranu, pa smo to i služili – tanko seckanu govedinu sa korijanderom i povrćem, tom jum gung, što je ljuto-kisela tajlandska supa, i punu trpezu ostalih ukusnih i predivno serviranih jela. U nekom trenutku, čula sam Opru kako kaže: „Mmmm... Ne znam šta je ovo, ali je *stvarno* izvrsno!” Deca su imala svoj mali sto kao iz bajke ispod jednog drveta. Umesto tradicionalne svadbene torte, imali smo veličanstvenu, metar i po visoku kulu od minijaturnih

² „Neka bude svi za jednog i sve za ljubav” (Prim. prev.)

tortica – od voća, krema i marcipana – pravi san za mene i svakog drugog slado-kusca.

Mesecima sam organizovala ovo venčanje i brinula o svakom detalju, a ipak su me čekala još dva predivna iznenađenja. Tokom večere, rečeno nam je da pogledamo u nebo. Helikopter je leteo iznad kuće, i iznenada su sa neba počele da padaju ružine laticе! To su nam priredili prijatelji, i bilo je neverovatno romantično.

Najsvetliji trenutak večeri osmislio je Ervin. Ne znam kako mu je to pošlo za rukom, jer on je obično pomalo tih i povučen. On i još petnaest njegovih prijatelja izašli su pred gomilu i seli sa sombrerima navučenim na glave – kao Meksikanci. Muzika je počela i bum! Svi su momci ustali i počeli da plešu sa svojim gitarama. Nisu stvarno svirali, naravno, ali živahna romska muzika i njihovi žustri koraci podigli su sve zvanice na noge. Čitav je vrt uzavreo. Moram da priznam Ervinu: ja sam zabavljačica, ali *on* je bio zvezda te večeri. Bio je to *onaj* trenutak o kome ljudi i dan-danas pričaju kad se sete Tininog i Ervinovog venčanja.

Kad su svi otišli, sišla sam do jezera sama i sela za jedan od stolova. Bila sam iscrpljena, moja predivna haljina me je žuljala, i jedva sam čekala da se izujem, odmorim i uživam u tišini. Osvrnula sam se i pogledala ukrašenu kuću, prelepu, baš onakvu kakva sam i želela da bude. Onda sam podigla pogled. Bog nam je podario vedro, vedro nebo i najveličanstveniji mesec koji je čitavu baštu oblio nestvarnom svetlošću. Dok sam gledala u taj mesec, imala sam osećaj da i on gleda u mene, da blagosilja naš brak. Bilo je čarobno. Znala sam da na dan mog venčanja neće padati kiša jer, kad propatite sve ono što sam ja propatila, zaslužujete nekakvu nagradu. Sve što sam uradila, svaka odluka koju sam donela – na dan svog venčanja, i svakog dana svog života – bili su instinktivni, i svaki put sam bila potpuno u pravu.

Celog života sam naporno radila. Niko mi ništa nije dao na tanjiru. Posle svih tih godina teškog rada i, iskreno, muka, jedva sam čekala da živim u sadašnjosti sa Ervinom, da se budim mirno svakoga dana bez briga, želja i planova. *Dostigla sam svoju nirvanu*, pomislila sam. Ono stanje potpune sreće, kad ništa ne želite. To je veličanstven osećaj.

Tri meseca kasnije, probudila sam se iznenada i u panici. Grom me je pogodio u glavu i desnu nogu – barem sam se ja tako osećala – i imala sam neobičan osećaj u ustima koji me je sprečavao da pozovem Ervina u pomoć. Znala sam da to ne može biti ništa dobro, ali bilo je mnogo gore nego što sam zamišljala.

Doživela sam moždani udar.